

dan slaat
zijn toe-
aan de
de Open-
zoekende,
vindinge-
doorleven,
en in ver-
n dit on-
dag de
spellen, of
tekenen,

wen, toen
zo ontzet-
Zoo was
uven, als
pjoeg uit
lagen van
weer.
ay Saints,
i, om aan
comst van
ere hoogte
gerechten,
die t spiritua-
th is geen
Charles T.

ntwikkeld
um Dawen,
in het eer-
et tweede
plan der
Elk deser
kladzijden,
ken afrek-
de 170,000
gebracht,
ekenis dan
weet, dat
slechts in
en.

is in 1874
de 40 jaren
de groote
s aardrijks

ij schrijft,
aldoende
aan; ter-
een po-
sociale
rijverhou-
schrilt in

deze po-
van den
vordt, die
veranderd
sich door

verzekerd-
uven het
berekend
s hun be-
het einde
u al deze
Middel-
atie, van
de dagen
or de uit-
Russell
gen, om op
de evolutie
74 en 1914
s hierover
leer zeker
voorbijge-
erandering
ngen, over
tweede en
volkomen

1964 of
aar der be-
rijzen.

alle deze
toch niets
den geest
den bij een
heid der
ven in de
or onaan-
en er zoo
er en pre-
n thuis te

en mogen
n miskend.
land. Het
de Heilige
de weder-

geeloten
deze gees-

hoofdzak-
trias van
hoop een
door het
laats wor-

om in de
e, zoolang
tijd in dit
en, op dit
en in dit
beerlijken,
aartlaars-

od daarbij
k niet van
dat eens
derd wor-
alle pro-
maar dit
tijden en
ene macht
profetie
eerst van
het woord
r het ge-
sied het ben."

leerd, dat
n zijn ge-
stand te
uitkomst

al zulke berekeningen van „tijden en ge-
legenheden" gelogenstraft. Dientengevolge
is na de eerste opwindig alzo een tijd-
perk van almatig, teleurstelling en in-
zinking van geestelijke kracht gevolgd. En
al mag niet ontken, dat onder de dui-
zenden bij duizenden, die met deze illusien
dweepten, een tal van mannen en vrouwen
zijn opgestaan, die goeden geestelijken in-
vloed op hun omgeving oefenden, toch viel
alzo op te merken, hoe deze invloed
steeds te loor ging, zoo hij niet in een an-
dere kerkelijke bedding afvloede; en niet
minder dat hij alzo verleid ging van
allerlei dwaling op het stuk der Christelijke
belijdenis.

Zij men daarom ook ten onzent tegen
deze illusien van het dwepend geloof op
zijn hoede.

Ooggetuigen hebben deze spiritualisten
hierin gelijk, dat het tijdperk waarin we
thans leven swaargaat van groote ge-
beurtenissen. Het toeneemend ongeloof, het
bijna demonisch geworden materialisme,
de zwakheid der regeringen, de opnem-
ing van Afrika in de wereldpolitiek, de omme-
keer in Japan, de actie onder en tegen de
Joden, het woelen van het socialisme, en
het weer opleven van de pauselijke macht,
zijn ongetuigen wereldgebeurtenissen, die
ongemeen invloed moeten uitoefenen op
den loop der dingen en ons doen zien,
dat het Godsbezuur toe is aan de ont-
plooiing van een der belangrijkste stukken
uit zijn raadsel.

Maar wie deswege, met de Schrift in de
hand, zich aanstelt, als had hij i dat boek
van Gods raadselbus een blik geslagen,
moet vervallen in zelfmisleiding en mislei-
ding van anderen; zal juist daardoor in
het vervullen van zijn roeping tekort schie-
ten; door overgeestelijken zin zich zelven
buiten gevecht stellen; en het gevaar be-
loopen, dat ook deze richting, gelijk het
steeds met dergelijke richtingen het geval
was, ten slotte ondergaat in het vleesch na
met 'en geest begonnen te zijn.

Wat begonnen ook de Anabaptisten schoon,
en wat vreeselijke tragedie hebben ze in
Munster opgevoerd! En nu hoe de *Letter day*
Saints in Afrika nogmaals in rakeltoerij
en vleeschelijke zonde vervallen, ligt nog
versch in ieders geheugen.

Er wordt, en niet ten onrechte, wel eens
bedenking geopperd tegen het gebruik van
den naam van „Calvinisme" en „Calvinisten".

Het is toch volkomen waar, dat met name
elk Calvinist in den grond afkeerig is van
het zich noemen en naar een mensch; en even-
zeer is het onbetwistbaar, dat de naam van
een mensch niet kan genoemd, of men noemt
den naam van een *sondaar*, zoodat men
niet dien naam te aanvaarden, in veler oot
gevaar loopt zich ook aansprakelijk te stel-
len voor zijn fouten en zonden.

Terecht hebben onze vaders dien naam
van Calvinist dan ook gemeden, zoo dikwijls
er een ander naam ter aanduiding voor-
handen was. Op kerkelijk terrein noemden
ze zich bijna alzo „Gereformeerden", op
politiek terrein waren ze de Oranjerij.

Maar dit hielp hen niet, zoodra gevraagd
wierd naar een naam, die tegelijk en op
politiek en op sociaal en op kerkelijk en
op theologisch gebied die eene geestes-
richting zou aanduiden, die van Calvijn's geest
is uitgegaan. In de politiek kon men niet
„Gereformeerd" zijn, want „Gereformeerd"
beteekent historisch: de tot zuiverheid her-
stelde vorm van het *kerkelijk* leven; en
evenmin kwam men daarmee verder op
sociaal of wetenschappelijk gebied. Iets wat
nog te sterker spreekt, zoo men zich terug-
denkt in den eersten tijd, toen „Gerefor-
meerd" alleen aanduidde, wie met de *Re-
formatie* meging, en dus den weg betrad
der Hervorming, en wel van de Hervorming
in haar algemeen begrip, Luther ingesloten.

Dit noopte om zelfs op kerkelijk terrein
aanvaankelijk tegenover de Martinisten van
Calvinisten te spreken; en we kunnen niet
genoeg ons geluk roemen, dat, terwijl
de andere zonen der Hervorming geëin-
digd zijn met zelfs op kerkelijk terrein
zich naar Luther te noemen, en officieel
zelfs van Lutheranen en Luthersche kerk
te spreken, wij den algemeenen geslachts-
naam van Hervormingsgezinde of Gerefor-
meerden gehouden hebben.

Doch dit helpt ons niet uit de verle-
genheid voor het algemeen verschijnsel,
dat, niet tot de kerk beperkt, ook het
staatkundig, maatschappelijk en weten-
schappelijk leven omvat. Wel nam men
daarvoor in Engeland den naam van Puri-
teinen en Puritanisme, maar deze naam is
eensdeels te beperkt en anderdeels voor
ons onbruikbaar.

Wil men dus dat *algemeen* verschijnsel
in de wereldhistorie aanduiden, dat op *elk*
gebied zich bewoog in die eigen richting,
waarvoor Calvijn de lijn uitstippelde, dan
zien we niet in, welken anderen naam dan
dien van „Calvinisme" en „Calvinist" men
bezig zal.

Zelfs zouden we zeggen: *Er is geen*
keus meer. De historie heeft reeds beslist.
Reeds drie eeuwen lang toek is het bij voor-
en tegenstanders gebrukt, dezen en geen
anderen naam voor dit historisch verschijn-
sel te bezigen.

Het gebrukt geldt, en welke rechtmatige
critiek men hierop ook moge oefenen, dat
gebrukt gaat de wereld niet meer uit.

Wilt ge kortweg, wilt ge concreet, wilt
ge in algemeene strekking dit verschijnsel
in zijn wereldgeschiedkundige betekenis
aanwijzen, dan zijt ge opeens met het
woord „Calvinisme" gereed. Dat verstaat
en ieder. Er hoeft niets bij.

Al sluiten we dus het oog niet voor de
schaduwrijke, die ook aan het gebruik van
dezen naam, onmiskenbaar kleef, toch weten
we er niets beters op.

„Gereformeerd" en „Calvinist" is niet

hetzelfde. De naam „Calvinist" is van
algemeene strekking; „Gereformeerd" duidt
bepaaldelijk op de „kerk."

Van de Gereformeerde voorstelling ont-
rent den heiligen Doop, gelijk die onlangs
ook door ons in eenige artikelen is uiteen-
gezet, vraagt een geacht inzender ons, of
deze voorstelling door een kleine wijziging
niet zoo kan gegeven, dat ze meer *troost*
boud, door ons *zekerheid* te waarborgen.

Hij schreef ons:

„Deze voorstelling is geheel troosteloos,
wij ze enkel de *mogelijkheid* geeft dat een
kind van geloovige ouders zich zal bekeeren
en in Christus gelooven (en dus ook de *mogel-
ijkheid stelt dat het dit niet zal doen*). M. a. w.
opdat standpunt geeft God de Heere aan ge-
loovige ouders enkel de belofte dat hun kind
zal zalig worden, *indien* het geloof, maar niet
de *zekerheid* dat *hij* het geloof aan hun kind
zal geven. Ook in uw artikelen komt het niet
verder dan tot de *onderstelling* dat het geloof
in het kind aanwezig is. En vermits *ieder* die
geloof, zalig wordt, zou er in het Sacrament
niet meer belooft worden dan buiten hetzelfde
Maar ook, welke troost geeft het aan een ge-
loovigen vader of moeder, te weten dat hun
kind zalig zal worden *indien* het geloof?
Daarom moesten ze *zekerheid* hebben dat hun
kind het geloof heeft, of althans op Gods tijd
het ontvangen zal. Onze vaders hebben dan
ook, zoo ik meen, steeds geleerd dat de be-
loofte van het Genadeverbond *ontwikkeld*,
d. i. *niet* van 's menschen wilkeus af-
hankelijk zijn, zoodat hun vervulling vast is.
En dit heeft bij mij de vraag doen rijzen, of
de oplossing van dat vraagstuk niet te vinden
is door toepassing op de *kinderen der gelo-
vigen* van wat bedoelde schrijver der vorige
eew van de *leden der zichbare kerk* zegt.
(Geloovigen natuurlijk niet in den zin van door
de kerk als zoodanig erkend, maar het in
waarheid te zijn). Dat niet *alle* kinderen der
geloovigen als voorwerpen van Gods verkie-
zing kunnen beschouwd worden, toont m. i.
het voorbeeld van Esau en Absalom. Maar de
Schrift leert toch duidelijk, dat Gods gunste ook
is over het zaad dergenen, die Hem vreezen
(Psalm 103: 17 en 18). En als we opmerken
dat zelfs Abia, naar lid van 1 Konigen 14: 13,
een van Gods verkorenen was, hoewel zijn
vader Jerobam een verworpen was, zou het
dan strijdig met de Schrift zijn als een geloov-
ige vader of moeder *zeker* waren, dat er
onder hun kinderen één of meer voorwerpen
van Gods verkiezing waren, die op zijn tijd
als zoodanig openbaar zouden worden? Want
zulk een zekerheid kan natuurlijk enkel op de
Schrift en niet op een *openbaring of getuigenis*
der *Geestes* in het hart rusten, al beroepen vele
vrome zielen zich vaak op zulk een getuigen-
is als grond voor hun verwachting.

Zij hierop tweeërlei aangemerkt.
Ten eerste dat de geachte inzender zich
omtrent de voorgestelde Gereformeerde leer
vergist; en dat zijn eigen voorstelling hem
geen stap verder brengt.

Voor wat het laatste aangaat, zou de
zekerheid dan hierin moeten liggen, dat
„geloovige ouders" altoos zeker konden zijn
door de belofte, dat er onder hun kinderen,
of zeg, kleinkinderen, één of meer uitver-
korenen zouden zijn.

Nu kan wie zoo schreef geen vader zijn.
Immers een vader of moeder wordt niet
getroost door de wetenschap dat één van
hun lievelingen behouden wordt, zoo de
andere verloren gaan. Bovendien zou zulk
een Doop dan pas mogen toebediend wor-
den, als men wist dat iemand *minder*
kinderen krijgen zou; want de uitkomst
leert dat een enig kind van geloovige ou-
ders lang niet altijd tot bekeering komt.

Voor ouders met één kind zou er dus niets
in liggen. En wat de kleinkinderen betreft
zou dan toch weer alle troost wegeaan,
doordien de zekerheid verdween, zoodra
bleek dat zijn kinderen niet wouden.

Reeds hieruit blijkt, op wat onmogelijken
weg men zich zoodoende begeeft.

Maar ook de zaak is niet gevat.

De Gereformeerde voorstelling toch opent
niet de mogelijkheid van behoudens voor
het geval dat iemand gelooft. Zelfs laat
ze zich met heel deze verborgen vraag
niet in.

Ze redeneert alleen uit het *Verbond* Gods,
en zegt ons van Godswegen, hoe geloovige
ouders *al* hun kinderen bij de opvoeding
te beschouwen hebben.

KUYPER.

Uit de Pers.

De heer Roorda van Eysinga heeft in zijn
Blijde Boodschap een kritiek op ons Hooger
onderwijs ingelast, die niet van belang ont-
bloot is.

Hij schrijft daar toch op blz 57 v.v. in de
ze afl. dit:

Over de voor- en nadelen onzer tegenwoordige
beschaving kunnen wij hier niet uitweiden. Maar de
schromelijke eenzijdigheid van ons hooger onderwijs,
dat tegenwoordig de beschaving beheerscht, moeten
wij met een enkelen trek beschrijven. Die eenzijdig-
heid bestaat in zoodanige overtrekking der verstand-
oefening en in zoo verregaande miskenning van de
zedelijkheid dat er een wetenschappelijke methode ont-
staan is die tot de groots mogelijke onmenselijkheid
voert. En door de verontwaardiging van het mensch-
lijk gevoel is ook het verstand zoo verdoord dat er geen
waarheid meer in doof kan dringen.

Her is de eeuw der vices. Alle universiteiten zijn
werkplaatsen der vices. Alle graven der gescheide-
nisse verbleken bij dit monstrueus bedrijf. Vices-
toren zijn een ras, aan welks bestaan onze nakomelingen
niet zullen kunnen gelooven, en de lofheringen der
omvuldige dieren zijn de ware martelingen der hel.

De faculteit der geneeskunde, die de moelich-priesters
voor dit gebruik lever, is omringd door de faculteiten
der godswetenschap, der rechtswetenschap, der
wijnbouw en letteren. De goe gemeente waart dat
die faculteiten de leeraars zijn van de godsdienst,
het recht, de waarheid de menscheit, maar zij zijn
de lijfwachten der vices en geven de menigte
milke begrippen van God en zedelijkheid dat hij hun
die gruwelijken als nuttig en geoorloofd leeren be-
schouwen. Zij hebben de christelijke kerk zoo gevormd
dat zij dit gebruik goedkeurt, de wetgeving zoo inge-
richt dat er voor de onnoozele dieren tegen de Aca-
demische heulen geen bescherming is, de jeugd door
het onderwijs zoo gevormd dat de opwekking van
het medelijden in de kleit worden gesmoord. Het

Academisch onderwijs is een stelsel dat het gehele
volksover omvat en overal de stem der zilveren natuur
ontvangt en tot zwijgen brengt. Zoo ziet het volk met
stompinge onverschilligheid aan dat aan de Universi-
teit de menscheit wordt vernietigd, maar niet door de
Universiteit wetenschappelijke lichamen zijn, is het een
logisch standvastig, dagelijks moorden; en de laatste
toevlucht der verachte menscheit, het geweten, wordt
hier weggevoerd.

Ik heb alles verzameld wat ik vinden kon om
het harde woord van Jesus over het Farizeisme te
verleiden: „Als het menscheit wordt vernietigd, wat
zal men zouten? Het diest nergens meer te land, dan
om buiten geworpen en van de menschen verterd te
worden", maar vergeleken bij de vices is het als
een druppel aan den eemmer. De Farizeers waren
overdreeven geset op het reinigen van schotels en
drinbekers, en dit verdoot Jesus eenmaal zoo dat
hij zeide: „Laat hen varen, het zijn blinde geleiden
der blinden", maar wat zou hij dan wel zeggen van
onze hoogleraren, die met verfoechening van God
en zijne geboden, van een valscheit genaamd weten-
schap een aanstelling aannemen als priesters, pleit-
bezorgers en handlangers der vices? Een weten-
schap die op de uitroeping van het geweten gericht is
en dat de jongelingschap in opvoet, heeft naar eigen
soort de menscheit vernietigd, vernietigd, maar niet
zoo schamtelos openbaar, toont ons een ontblijvend
proces, een voortgaande sloping die met zekerheid
naar ondergang aankondigt. Zulk een orde van zaken
kan niet duren. De waarheid die aan onze Universi-
teiten bewaard en beoefend wordt mag geen schade
lijden, maar de verstandhouding, die de godsdienst heeft
verleiden: „Als het menscheit wordt vernietigd, wat
zal men zouten? Het diest nergens meer te land, dan
om buiten geworpen en van de menschen verterd te
worden", is de middelgier bij onmenscheit, dan wilt
dit heilig priesterschap niet kan worden toevertrouwd.
De Joden meenden, toen hun tempel werd verniet,
dat het einde der wereld nabij was. En met een soort
gelijkgeloof beschouwen onze geleerden en onge-
leerden de Universiteiten. Toch was de verwoesting
van het tempel niet de vernietiging van de uitwijking
van het Christendom. En zoo zal het gescheen van
een beter tijd aankondigen, wanneer bij het volk het
geweten ontwaakt en de hoogleraren, die weten aan
de eerste menscheit en goddelijke weten ontgroet
zij door een uitbarsting van de algemeene ver-
ontwaardiging worden verpletterd.

„Doch hoezo? Het is niet mogelijk? al men wellicht
vragen. Omdat het onderwijs van Jesus leest in een
beroop op de zuivere menscheit, en die voorbeeld
ons leert dat wij door onze scholische en kerkelijke
opvoeding nog meer onvatbaar zijn geworden om de
stem der menscheit te verstaan dan de Joden van
Jesus dagen. Zij waren verstrikt in overleveringen
en instellingen, waaruit zij zich ook met de hulp van
een niet vrij konden ontsnaken, en dat te begrijpen
was, waarom die boemen van menscheit geschieden,
die aan de overgrote meerderheid der christenen
vreemd is, maar die eerst recht vruchtbaar wordt,
wanneer wij trachten door de wijsgeerte der latere
geschiedenis den tijdgeest, waaronder onze levens
en wereldbeschouwing zich heeft gevormd, te begrijpen.
Een natuurwet, die de ziele van Amerika had bereid
schiedt ons den droevigen aanblik van de onbarmhertig-
heden die daar zijn oot ontmoeten. De boomen
waren door lianen en andere klimplanten zoo om-
strengeld, omheeld, verwurmd, ingemengd dat zij
dier stonden als toonbeelden van kwijning. En die
aanblik was te treurig door het contrast dat die
treurige vegetatie vormde met den rijken, weelderigen
waasom, waarin die boomen van menscheit groeisch
en majestueus bestond waren. Die door parasiten
verarmde wouden zijn het ware beeld van ons volk
leven en die parasiten zijn onze academische metho-
den.

Het heeft ook in onze dagen niet ontbreken aan
voortuiglijke volksover, maar hoe zwaar, hoe
heftig de heftige beweging van de menscheit om hun
medelijken de eerste beginselen van recht en menscheit in
te brengen! Die moeilijke en vaak vruchteloze po-
gingen deden een deel van de toehoorders denken
aan een toonkunstenaar, die gewoon was in zijn hoed
op een klavecimbaal van volle zeven octaven, volkomen
zuiver gestemd, zijne toonstukken uit te voeren. Maar
als hij onder de meening kwam vond hij slechts in-
strumenten van zes of vijf octaven met verkeerde snaar-
en doode toetsen, sammende, jenkende instrumenten.
Verbeeld u dien toonkunstenaar genoodzaakt op zulk
een speelding zijn muzikale ideeën uit te voeren of ook
maar te luisteren naar de muziek, die de liefhebbers
met goedwillig zelfbedachten van hun habdoot ont-
loeken. Het zal hij voelen dat de toonkunstenaar
een die lichamen in zijn ooren en in zijn haren
tegenwoordig gelacht, dat de vices, als een
tuinlijke zaak beschouwd, menscheitheid te prediken
zal een nutteloos werk blijven, zoodat dit gelacht
niet leert begrijpen dat hun geestelijk organisme op
zulk een habdoot gelijkt.

De menscheitheid is onze geheele bestemming.
Haar te heelen, haar te redden, haar te bevrijden
een heilrijks voorloft niet minder zwaar dan die van
Jesus uitgesproken geveerd werd.

Het ongeluk van dit veel lezend en veel leerend
gelacht is dat zij zijn als menschen die geregeld eten
zouder oot honger te hebben. Zij voel niet dat
hen het woord van Jesus gelid: „Wee u die verzadigd
en die honger hebben, want gij zult honger en dorst
heide hij: „Zalig die honger en dorst hebben, want gij
rechtigheid, want zij zullen verzadigd worden". —
rechtigheid en waarheid zijn tweedingsmensen. En eerst
als de hartstocht der waarheid bij ons ontwaakt zal
zijn, zal het ware christendom herleven. Dat ware
christendom), dat weer beginnen moet
met de menscheitheid uit de banden der routine te
heilen, de heelen van menscheit, de heelen van menscheit
toch der waarheid te werken. Want de waarheid
in het menscheit hart moet ontwaakt zijn om nu,
even als voor twintig eeuwen, het woord van Jesus
te verstaan: Wie uit de waarheid is, hoort mijne
stem.

Prachtige taal, stijl die boeit, gedachten die
u aangrijpen en een kritiek die tot in het
leven insijdt!

En al weten we dan ook, dat de heer Roorda
van Eysinga bij zijn kritiek op ons Hooger
onderwijs van geheel andere onderstellingen
uitgaat dan wij, toch loont het de moeite om
van zijne bedenkingen kennis te nemen. En
dat te meer, daar hij blijkens het stuk van
zijn hand dat men onder de ingezondene vindt,
opneming van deze zinnige wenschte.

En wat nu zijne opmerking betreft, dat
toch Ds. Huet blijkens zijn adhaesie aan bo-
venvermelde woorden de Rijkuniversiteiten
niet zou steunen, daarop veroorloven we ons
dit te antwoorden.

Er moet Hooger onderwijs zijn. Nu kan men
Hooger onderwijs in een bepaalden vorm steun-
den door zijn sympathie, door zijn geld, door
zijn zonen; en men kan het bestrijden door
zijn antipathie, door het zijn zonen te onthouden
en door een ander Hooger onderwijs er tegen-
over te stellen.

Deswege achten wij, en blijven we meenen,
dat het Rijk Hooger onderwijs steunt al wie
c. q. van dit onderwijs gebruikt maakt en ver-
zuimt de opkomst van een ander Hooger on-
derwijs te bevorderen of ter hand te nemen.

KUYPER.

Officieele berichten uit de Ned.
Geref. kerken.

De diakenen der Ned. Geref. Kerk te Den
Helder, verzoeken belanghebbenden beleeft,
alle stukken de diaconie betreffende, te willen
zenden aan haren scriba,

A. ADRIAANSE,
Helder.

A. S. Zondagmorgen 9 uur hoort de gemeente
te O.-Nijkerk haar nieuw kerkgebouw in ge-
bruik te nemen. Da. H. K. Zijlstra van Wierum

1) Drie woorden: *in het Spiritisme* zijn hier op verzoek
van den schrijver weggelaten omdat hij niet incident-
teel een discussie wil uitlokken over heegten tusschen
hem en ons ten principale in geding is.

zal dan D. V. voorbereiding voor 't Heilig
Avondmaal houden.

De Kerkraad der Ned. Geref. Kerk
te O.-Nijkerk,
DURK A. ZWART, Presid.
Ph. ROORDA, Secret.

Vergadering der voorloopig gecombine-
eerde classes Utrecht—Wijk, op Don-
derdag 30 October 1890 te Utrecht.

Ds. G. J. Barger opent als praeses de ver-
gadering met gebed, laat Ps. 84: 4 en 6 zingen,
en leest Ps. 73 voor.

Vijftien kerken waren vertegenwoordigd,
waaronder de kerk van Loopik voor de eerste
maal.

Na lezing en goedkeuring der notulen, wor-
den de classale visitatoren, deputaten en
adviseurs gecombineerd, en de vacaturebeur-
ten geregeld.

Visitatoren brengen in gunstigen zin verslag
uit van de buitengewone visitatie van de kerk
van Driebergen en van de gewone visitatie
van de kerk van Utrecht.

Ds. E. J. de Groot van Veendam houdt
de korte predikatie over Matth. 19: 16—22.

De vraag van de kerk van Baambrugge, of
de lidmaten der kerk te Abcoude, die der
reformatie genegen zijn, met alle rechten te
Baambrugge kunnen inwonen, wordt in ont-
kennenden zin beantwoord.

Op de vraag van de kerk van IJsselstein:
Hoe te handelen met een persoon, die na
herhaalde vermaning, in de zonde van dron-
kenschap blijft volharden, en wiens naam
daarom reeds openlijk in de kerk is bekend
gemaakt? oordeelt de vergadering, dat men hier
met alle voorzichtigheid en teederheid hebbe
te handelen, en hem met herhaald vermaan en
geding gebed hebbe te bewerken.

De kerken der classe worden *dringend ver-
maand*, om getrouwer dan tot dusverre, de
driemaandelijke collecte voor de *protestanten*
te houden, overmits vele kerken hierin nalatig
bleven.

Een verzoek van de gecombineerde classes
Amsterdam—Edam—Hoorn, dd. 10 Sept. '90,
om aan de kerk van Mijderk mandaat te
geven de verzorging van de genabuurde kerk
van Uithoorn op zich te nemen, wordt voor-
gedragen aan de kerk van Mijderk; welke,
na hierover in den kerkeraad te hebben be-
slist, zal handelen gelijk haar stichtelijk blijkt
te wezen.

Bij vrijkruiking van de kerk te Uithoorn, zal
hare verzorging komen voor rekening van de
classis Amsterdam c. a.

Tengevolge van aanvragen van examen door
aspirant-oefenaars, besluit de vergadering, dat
het examen voor oefenaar niet meer dan twee
maal in het jaar zal worden afgenomen.

Nadat de kerk van Maarsse als classale
kerk is aangewezen, eindigt na 't zingen van
Ps. 89: 1. Ds. Hoekstra de vergadering met
dankzegging.

J. J. WESTERBEEK VAN EERTEN,
h. t. scriba.

Buitenland.

Frankrijk. — Reformatie verwacht
van Gallicaansche zijde.

Een predikant der Gereformeerde kerk, de
heer Bouvier, woonde dezer dagen een con-
ferentie bij, die de heer Hyacinthe Lysson,
gewezen pater der Karmeliterorde, in zijn
kerkgebouw in de rue d'Arros te Parijs hield,
waarin hij zijn plan bloot legde om een rond-
reis door Frankrijk te doen, ten einde te
trachten de oude Gallicaansche kerk te doen
herleven, door haar zoodanige wijzigingen te
geven, die door de huidige tijdsomstandigheden
gehoed zijn.

Naar gewoonte sprak de heer Hyacinthe
met sympathie en waardering over het Pro-
testantisme, maar meende dat het niet over-
een komt met den geest van het Fransche volk.

Toch is de Reformatie niet uit den vreemde
naar Frankrijk overgeplant, maar op Fran-
krijks bodem geboren en binnen weinige jaren
waren menschen van allerlei rang en stand
voor haar gewonnen. Maar naar den mensch
gesproken, hebben de vreeselijke vervol-
gingen, den voortgang der reformatie tegen-
gehouden, vervolgens die 250 jaren hebben
aangehouden, van Frans tot kort voor het uit-
breken van de revolutie. Toch moet men niet
denken, dat ten tijde en na de groote revo-
lutie er volledige vrijheid aan de Gereformeer-
den gegeven werd. In 1873, dus na den val
van Napoleon III, werden nog twee predi-
kanten voor de rechtbank van Epemay ge-
roepen, omdat zij te Troisy gevangenisleerd
hadden. Eerst in 1881 werd een wet uitge-
vaardigd, waardoor alle beperking van het
recht van vergadering weggenomen werd. Sedert
1881 hebben de Gereformeerde kerken
vrijheid van propagande verkregen, doch de
jammerlijke toestanden die in haar midden
heerschen, het ongelooft dat binnen hare mu-
ren gedrongen is, verhindert haar om iets
duurzaam tot stand te brengen. Ja, men kan
hier en daar, wanneer de bevolking eenig-
zins ontevreden geworden is door het doen
van de machthebbers der Roomsche hiërarchie
een tijding enige menschen ver-
zamen, die zelfs met groote geestdrift de pre-
dicaties van het hedendaagse protestantisme
toeluschen, doch als de heete hoofden wat be-
koeld zijn, komt er verflauwing, en van nieuwe
kerkformatie of reformatie is doorgaans, be-
houdens enkele uitzonderingen, geen sprake, en
slechts hier of daar wint het Protestantisme
enige nieuwe aanhangers, en wordt een en-
kele gemeente geformeerd, als een compensa-
tie voor de verliezen die het lijdt, doordat
vele leden in de verwoesting door gebrek aan
geestelijke bearbeiding op den duur er van
afvallen.

Nu is het niet te verwonderen, dat sommigen
daarom moedeloos worden en gaan vragen
als zij de buitengewone welsprekendheid ver-
nen van een man als Hyacinthe, en in aan-
merking nemen dat hij dicht bij de Room-
sche kerk staat, zou deze niet bestemd zijn
om reformator van Frankrijk te worden? Men
durft daarop wel geen stellig bevestigend ant-
woord te geven, maar de heer Bouvier, die
de schoone rede van den heer Hyacinthe
hoorde, is van oordeel, dat deze, onder
den naam van een Gallicaanschen gods-
dienst, een Christelijken en waarlijk libe-
ralen wil stichten. Daarom stelt hij voor om
den arbeid van H. Lysson zedelijk en gelde-
lijk te steunen. Het komt toch op verbreiding
der waarheid en op bestrijding van het Ultra-
montanisme aan, zegt hij. Wij vreezen, dat men
geen behoorlijk onderzoek heeft ingesteld naar
de belijdenis van den heer H. Lysson of dat
men vrede heeft met de gevoelens, die hij
voordraagt. In beide gevallen is het even treu-

KUYPER.

Officieele berichten uit de Ned.
Geref. kerken.

De diakenen der Ned. Geref. Kerk te Den
Helder, verzoeken belanghebbenden beleeft,
alle stukken de diaconie betreffende, te willen
zenden aan haren scriba,

A. ADRIAANSE,
Helder.

A. S. Zondagmorgen 9 uur hoort de gemeente
te O.-Nijkerk haar nieuw kerkgebouw in ge-
bruik te nemen. Da. H. K. Zijlstra van Wierum

1) Drie woorden: *in het Spiritisme* zijn hier op verzoek
van den schrijver weggelaten omdat hij niet incident-
teel een discussie wil uitlokken over heegten tusschen
hem en ons ten principale in geding is.

rij, want wel bewust of onbewust is men van
heverlede gekomen tot de Pelagiansche dog-
elingen op leerstellig gebied en tot het colle-
giale stelsel in het stuk van regering der
kerk.

Amerika. Revis